

odsouzení. Ostačně plyne i z tohoto zákona samého, že ustanovení druhého odstavce §u 1 nemá toho smyslu a dosahu, který mu přikládá odvolatel: Podle §u 9 odst. třetí, věta druhá, v doslovu podle zákona ze dne 6. června 1924, čís. 134 sb. z. a n., je i po lhůtě zkušební dovoleno podati zprávu o podmíněném odsouzení, zavede-li se trestní řízení proti podmíněně odsouzenému; dále tomu nasvědčuje obzvláště i ustanovení §u 2 zákona o podmíněném odsouzení, podle něhož jest podmíněné odsouzení pro určitou dobu vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců, nebo vůbec pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, třebaže nový trestný čin byl spáchan již po té, kdy bylo vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Nepochybil tedy soud prvé stolice tím, že, rozhoduje o podmíněném odkladu výkonu trestu, hleděl i k dřívějšímu odsouzení obžalovaného. Nebylo proto lze vyhověti odvolání, jež nedovodilo, že by tu byly podstatné důvody pro předpoklad, že se obžalovaný bez výkonu trestu polepší. Okolnost, na kterou odvolání poukazuje, že obžalovaný auto prodal, je bez významu, neboť zákon o podmíněném odsouzení neklade váhy na větší nebo menší pravděpodobnost, že se obviněný dopustí deliktu stejného rázu.

Čís. 2730.

K opodstatnění překážky přísahy podle čís. 6 § 170 tr. ř. jest třeba, by bylo vhodnými doklady osvědčeno nepřátelství velmi intenzivní, t. j. tak hluboce zakořeněné, trvalé nepřátelské zaujetí svědka proti obžalovanému, že by ho mohlo svést s cesty pravdy a uvést v pokušení, by přes nebezpečí trestního stíhání hrubě porušil svou občanskou povinnost, udati pravdu, a jež by tedy podle okolností a vzhledem na osoby mohlo vyloučiti úplnou věrohodnost svědkovu; odpůrcovství ve sporu není ještě totožným s oním nepřátelstvím.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1927, Zm I 636/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Liberci ze dne 29. září 1926, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem utržení na cti podle §u 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 3, 9 a) a 10 §u 281 tr. ř. Zmatek podle čís. 3 §u 281 tr. ř. shledává v tom, že soud vzal přes odpor obhájcův do přísahy svědky Josefa K-a a Rudolfa H-a, (manžela a bratra obžalované), o nichž obhájce tvrdil, že žijí s obžalovanou v nepřátelství. Jako doklad tvrzeného nepřátelství uvedl obhájce, že mezi obžalovanou a svědkem Josefem K-em jest v běhu žaloba o rozvod a několik sporů pro urážku na cti, poukázal na obsah dopisu

čís. 3 a ohledně svědka H-a se odvolal na spisy a spory vedené prý mezi obžalovanou a svědkem u okresního soudu v Liberci a na trestní spisy. Než k opodstatnění překážky přísahy podle čís. 6 Šu 170 tr. ř. jest třeba, by bylo vhodnými doklady osvědčeno nepřátelství tak hluboce zakořeněné, trvalé nepřátelské zaujetí svědka proti obžalovanému, že by ho mohlo svést s cesty pravdy a uvést v pokušení, by přes nebezpečí trestního stihání hrubě porušil svou občanskou povinnost, udati pravdu, a jež by tedy podle okolností a vzhledem na osoby mohlo vyloučiti úplnou věrohodnost svědkovu. Ve skutečnostech, na něž se obhájce odvolal, nelze shledati projev takového nepřátelství, jaké zákonné ustanovení čís. 6 Šu 170 tr. ř. předpokládá. Dlužno uvážiti, že oba svědci prohlásili před svým výslechem při hlavním přelíčení, že nechovají k obžalované žádného záští ani nepřátelství a chtějí udati jen pravdu, že spor o rozvod (a o vydání dítěte, na nějž poukazuje zmateční stížnost) jakož i spory pro urážku na cti mohly sice vésti k napjatému poměru mezi obžalovanou a svědkem Josefem K-em, nelze však je pokládati za projev takového nepřátelství, by vylučovalo úplnou věrohodnost svědkovu, uváží-li se, že odpůrcovství ve sporu není ještě totožným s nepřátelstvím, jaké má zákon na mysli v onom ustanovení. Totéž platí o civilních sporech u okresního soudu v Liberci vedených podle tvrzení zmateční stížnosti mezi matkou a bratrem obžalované s jedné a svědkem Josefem H-em s druhé strany (to tím spíše, že obžalovaná sama nebyla na nich účastněna) a o vzájemných sporech pro urážky na cti obhájcem zmíněných, když sám neuvedl nic konkrétního, čím a jak se v nich projevilo nepřátelství mezi svědkem a obžalovanou té intensity, jakou zákon předpokládá. Z obsahu dopisu čís. 3 jest zřejmo pouze tolik, že svědek H. upozornil právního zástupce obžalované, že exekuce proti ní vedené zůstanou bezvýsledny, na domnělé nepřátelství mezi stranami nelze však z něho usuzovati ničeho. Dlužno dodati, že soud zjišťuje, že obžalovaná jest pisatelkou dopisu, nejen na základě svědeckých výpovědí Josefa K-a a Rudolfa H-a, nýbrž především na základě posudku znalce písma, který s určitostí prohlásil, že dopis byl psán její rukou, takže ani případné porušení formy zmateční stížnosti vytknuté nepochybně nemohlo míti nepříznivého vlivu pro obžalovanou na konečné rozhodnutí. Není tu tudíž ani zákonného předpokladu posl. odst. Šu 281 tr. ř. pro uplatňování formálního zmatku čís. 3 Šu 281 tr. ř.

Čís. 2731.

Vzdání se opravného prostředku v jasné a přesné formě nelze odvolati ani ve lhůtě k jeho ohlášení.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1927, Zm I 92/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 22. ledna 1927, jímž byla odmítnuta jeho zma-